

Maade, Højre omgaas med Sagkundskabens Krav paa. Jeg vil ikke bruge Ordet samvittighedsløs, men meget respektfuld er denne Stilling overfor Sagkundskaben ikke.

Men, ganske vist, jeg har intet imod, at Højre behandler Sagkundskaben med denne ringe Pietet. Jeg nærer ingen Respekt for den militære Sagkundskab. Vi have, saa vidt jeg ved, i den Tid af lidt mere end en Menneskealder, som er gaaet siden sidste Krig, givet ca. 1,000 Mill. Kr. ud til Militærvæsen, vi give i Øjeblikket 26 Mill. Kr. ud dertil om Aaret, 26 Mill. Kr. om Aaret er $\frac{1}{2}$ Mill. Kr. om Ugen, godt 70,000 Kr. om Dagen, det er et Par gode Bøndergaardere eller en halv Snes gode Husmandssteder, som vi hver Dag ofre til Militærvæsenet. Og saa fortælle endog de militære sagkyndige, Oberst N. P. Jensen f. Eks., at dette Militærvæsen, som vi daglig smide 10 gode Husmandssteder i Gabbet paa, at det er intet værd, at det er værre end ingenting; vi maatte hellere lade være at ofre disse Millioner. Jeg ønsker at tage Militaristerne, de sagkyndige, paa Ordet og sige: Naar det intet er værd, eller naar det er værre end ingenting, saa lad os foretrække ingenting, for det er altsaa bedre end det, vi nu smide alle disse Penge ud til. Thi de ere jo smidte i Rendestenen, det, Højre gennem mange Aars enevældig Regering har skaffet os, er jo saa slet, saa forældet, saa umuligt, at det ikke blot intet er værd, men det er værre end ingenting. Det er ogsaa ganske givet, at det ærede Medlem fra Bælum (J. H. Jensen) har Ret, naar han siger, at Officererne som sagkyndige selvfølgelig ere partiske. Ja, selvfølgelig ere de partiske, de ere interesserede i at faa saa meget Militærvæsen som muligt. En Tømmer^{er}er sagkyndig med Hensyn til Tømmerværk, og en Stenhugger er sagkyndig med Hensyn til Sten, men hvis jeg vil have opført mig et Hus, saa er det mig, som maa afgøre, om jeg vil have det af Sten eller af Tømmer. Hvis jeg spørger den sagkyndige Tømmer om, hvad der er bedst, saa vil han sige, det er Tømmer, og hvis jeg spørger den sagkyndige Stenhugger om, hvad der er bedst, saa vil han absolut svare, det er Granit. Det er der ingen Tvivl om, de ere sagkyndige hver paa sit Omraade. Men jeg afgør, hvorledes Huset skal opføres, og saa spørger jeg Teknikerne til Raads om Enkelthederne. Det er Demokratiets gamle Opfattelse, det er den rette Stilling til de sagkyndige, det har den ærede Landbrugsminister og mange andre mangfoldige Gange gjort gældende,

og hver Gang have Vælgerne forstaaet denne Opfattelse og fastholdt den.

Den højtrædede Konseilspræsident var saa dristig ikke blot at bruge Ordet „samvittighedsløs“ rettet mod andre end mod sig selv, han talte ogsaa om dem, der gerne vilde tale saaledes som Ørene klø, saaledes som det kildrede i Ørene. Jeg vil langt snarere tro, at det var berettiget at kalde det samvittighedsløst, at en Mand, der staar som Leder i det offentlige Liv, med 3 Aars Mellemliv indtager en stik modsat Stilling. At han selv har en daarlig Samvittighed i denne Sag, det røbede han jo for det første ved at søge at gøre gældende, at Spørgsmaalet om Militærudgifternes Nedgang eller Opgang var ikke et grundlæggende Spørgsmaal. Jeg vil dog gøre opmærksom paa, at det ærede Medlem fra Æbeltoft (N. Neergaard) i den Tale, jeg før citerede — ærede Medlemmer kunne selv slaa den efter i Rigsdagstidenden — netop kalder disse Spørgsmaal for grundlæggende. Dernæst søgte han i Gaar at slaa det hen og sige, at det var ingen Landbefæstning, han foreslog. Han begrunder det med, at den er meget billigere end Bahnsons Landbefæstning. Men fordi een Fæstning er billigere end en anden Fæstning, kan den godt være en Landbefæstning, og en Fæstning, der gaar over Land, maa dog kaldes en Landbefæstning, anderledes kan jeg ikke se paa det. At den er billigere end Bahnsons Fæstning, betyder blot, at den er daarligere, og at den hurtigere forældes. Bahnsons Fæstning er, efter de sagkyndiges Mening, forældet om en 14—15 Aar, og den, her foreslaas, vil utvivlsomt være forældet i Løbet af de Aar, i hvilke den skal opføres. For øvrigt vil jeg erindre om, at Højre ogsaa i sin Tid begyndte med Feltbefæstninger og fortifikatoriske Anlæg og med forholdsvis smaa Summer. Jeg vil erindre om, at Venstre, efter alt, hvad der foreligger, kunde have faaet et Forlig, det saakaldte Paaskeforlig af 1888 mod at ofre 8 Millioner til Afslutning af feltfortifikatoriske Anlæg omkring København, medens Forsvarsministeren nu kræver 10 Mill. Kr. Ja, hvis det skal gaa, som det nu truer med, men hvad jeg haaber ikke vil ske, at den nuværende Regering gennemfører sine militære Forslag, saa maa jeg i højeste Grad beklage, at man ikke gik ind paa Forliget med Højre i Paasken 1888; det skulde man have gjort den Gang, saa kunde man have sparet mange Penge og mange Kampe. Det var for øvrig ikke blot de radikale, der